

4. Ved en i Folketinget foretagen Ændring blev *Maksimum for Jordkøbslaanet* forhøjet fra 9 000 til 10 000 Kr.

5. I Lovens § 37 er Adgangen til *Rentefrihed for Laan til Indkøb af Tillægsjord* blevet udvidet, idet Rentefrihed nu kan tilstaaes for indtil $\frac{1}{3}$ (mod hidtil $\frac{1}{4}$) af Jordkøbslaanet. Og efter en i Folketinget indsat Ændring i § 38 er *Grænsen for Tillægslaanet* fremtidig det Beløb, der svarer til Forskellen mellem 16 000 Kr. (hidtil 14 000 Kr.) og tidligere modtagne Laan.

6. Loven gælder til *1. April 1943*.

Den foran omtalte Bestemmelse i Regeringsforslagets § 1, hvorefter Jordlovsudvalgets Svar paa de forskellige i Paragraffen omhandlede Meddelelser først krævedes afgivet inden 1 Maaned, blev i Folketinget kritiseret af alle Ordførerne, og Fristen forkortedes ved 2. Behandling til 14 Dage. Efter Ønske fra forskellig Side foretoges endvidere de ovenfor under 3, 4 og 5 nævnte Ændringer.

Bondepartiet fandt ikke Lovforslaget paakrævet. Jordlovsudvalget kunde efter *Jens Thomsens* Mening let fremskaffe Jord til Udstykning til rimelige Priser, og der var derfor ingen Anledning til at paalægge Dødsboer og brandhærgede Ejendomme de foreslaaede Klausuler. Derimod fordyrede Arbejdslønningerne Byggeomkostningerne ved nye Husmandsbrug, og naar Ministeren ikke forsøgte at nedsætte disse Lønninger, hvad Taleren fandt rigtigt, syntes det at være en logisk Følge, at Ministeren ansatte saadanne Priser paa Husmandens Salgsvarer, at han kunde opnaa en tilsvarende Løn for sit Arbejde i Bedriften. Det var i Øjeblikket langt mere paakrævet at give de Husmænd, som var kommet ind i Arbejdet i den billige Tid, en Løn for deres Arbejde end at oprette nye Husmandsbrug, der kun vilde betinge utilfredsstillende Arbejdsvilkaar. Ved 2. Behandling i Folketinget foreslog *Jens Thomsen* at standse Lovforslagets Behandling og vise det tilbage til Udvalget, men dette Forslag forkastedes med 84 Stemmer mod 1. Under Forhandlingerne i Landstinget udtrykte *J. S. Foget* den Opfattelse, at man ved Lovens Gennemførelse vilde lokke de paagældende ind i en Gældsstiftelse, som de slet ikke kunde overse, og han betragtede Udstykning i Øjeblikket som ansvarsløs. Man burde i Stedet give Lempelser til de Statshusmænd, som nu døjede med at udrede deres Renter.

Schultz Petersen (K. F.) kunde ikke gaa med til den foreslaaede Begrænsning af den frie Dispositionsret i Tilfælde af Ejendommens Brand eller en Dødsbo-Ejendoms Afhændelse